Ч. 46 | Второк 28 лютого (12 марця) 1895. | Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Найблизші обовязки коаліциї.

Під таким заголовком з додатком: „Парляментарна студия“, помістив недільний Fremdenblatt замітну з многих взглядів вступну статию, в котрій так каже:

Хто би нині, більше як в рік по переворотї парляментарних відносин в Австриї запеdevoted тому, що коаліция уміренних партий показала більше жизненної сили, як то їй предсказувано? Навіть єї приятелї ледви вірили в будучність та успішну дїяльність системи, котра нараз поклала мости понад национальними і державно-правними противностями. Та й не диво, що мало хто хотів в то повірити, бо зараз в перших днях, коли коаліция повставала, визначено ту довгу лїнію, на котрій противности мали зблизити ся та зазначено той круг гадок, в котрім мала настати уміренність. На правно-державнім, на национальнім і віроісповіднім поли слїдно ті межі, котрі відділяють уміренну полїтику від односторонної, партийної або радикальної загонистости.... Навіть приятелї коаліциї, що наслїдком давнїйших досьвідів стали були недовірчивими, побоювали ся, що межи союзниками вибухне якась буря незгоди як той посів нечистої сили і надія на парляментарний мир розвіє ся як сон.

А всеж-таки мимо всяких трудностий показала коаліция не лиш здібність до істнованя але й до дїланя. Она зискала навіть значно на внутрішній силї і на симпатиї і верствах населеня. Можна сказати, що она дозріла і поборола щасливо недовірє, з яким єї зразу повитано. Зрівнанє противностий і роздробленє партийних змагань у всїх ґрупах удало ся на стілько, що можна було дати раду трудним законодавчим задачам і нікого вже то не лякає, що настане якась застоя. Кілько то вже разів брано ся н. пр. до реформи податкової, але нїколи не доведено до позитивного результату.

Коаліциї удало ся довести до компромісу в так глубоко сягаючих реформах, як многі социяльно-полїтичні, економічні і державно-правні справи. Дорогу порозуміня вибрано щасливо навіть в такій справі як закон о сьвяткованю недїлї і тут уникано принципіяльних віроісповідних спорів. Без згоди на основі коаліцийної ідеї було би ся не ухвалило сего закона. Також і залагодженє закона карного єсть можливе лиш при держаню ся основ коаліциї, і при звsituation на то, чого конче вимагає дух часу і державний порядок.

Далеко значнїйший був успіх коаліциї в соймах як-раз в тих питанях, в котрих доси вела ся завзята борба духова, а з котрої виходив весь той рух, який панував в полїтичнім житю Австриї. Де показував ся дим і бухала поломінь, там почала сходити згода. В соймах не кидано ся вже під прапором клерикалїзму на закони о школах народних. Навіть в таборі церковнім осуджено справедливійше державне законодавство шкільне, основу шкіл народних. Лїберали знов признали вагу релїґійного вихованя молодежи. А вже в справах национальних то довела коаліция до такого наверненя як на дорозї до Дамаску.

Але мимо всїх тих успіхів не може коаліция вже спочивати і зложивши оружиє та оборону повірити свій розвій лиш самій слушности своїх основ. А треба сказати, що єї становище на вні, єї повага не стоять ще на висотї своєї задачі. Все ще називають єї хвилевим способом заради, средством з конечности, меншим лихом, а внутрішну вартість єї не оцїнюють добре. Держави стоять лиш тими обставинами, які їх викликали. Тим обставинам мусять они позістати вірними, скоро не хотять розлетїти ся. На яких же основах настала коаліция? На тих, що всї уміренні полїтики виступили против загонистости национального, віроісповідного і правно-державного радикалїзму. Супротив того піднесено уміренність яко провідну основу державної полїтики. Але засад не можна удержати при їх впливі лиш самим теоретичним їх признаванєм. Треба ще стверто остоювати їх і дїлати після них.

Тепер приходимо до тої точки, з котрої передовсїм треба близше глянути на коаліцию. Чи розмеженє межи уміренними а радикальними поглядами і змаганями переведено вже зовсїм ясно на цїлій лїнії, і чи скоалїзовані ґрупи суть вже сьвідомі на цїлім обемі того відмеженя, яке їх відділяє від тих, против котрих они сполучили ся? Чи слїдно всюди відвагу перевести і удержати консеквентно то відмеженє? Тут видимо зараз, що всї партиї в парляментї видять ся поставленими против перекручуваня і пересади своїх власних засад, а все ще не мають відваги признати то і то від себе відопхнути. Они все ще чують в собі якесь споріднене з тими скрайними елементами своїх власних поглядів, а не зважають, що то свояки, у котрих лиш то на цїли, щоби ідеєю клевети усунути їх і виманити собі у виборцїв спадщину по них. Так мають лїберали за собою громаду простих радикалів, котрі зачинають вже зовсїм розпливати ся в социялїзмі а котрі хотїли би їх пожерти. Они вже виступають яко монополїсти лїбералїзму і підоймають палку на тих, що перші в Австриї вибороли конституцийні права. Приклонників церкви переслїдують на їх

38)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Сказавши то, вийшов Кук чим скорше з хати, а доктор, що з нетерпеливости бавив ся своєю довгою золотою печаткою, споглядав гнївливо за ним.

— Гм.... ба.... гм!... — сказав він і зажив споро табаки із своєї срібної табакерки — ще того не стало, щоби такі капустяннї голови мішали ся до науки. Навіть вже й не вільно менї о тім говорити.... не вільно навіть „ножа“ та „пилки“, як той варвар каже, приложити до чорного стерва — я хотів би лиш знати, на що він жиє на сьвітї?

Сандер чув цїлу розмову і з нетерпеливости аж не знав, що вже робити.— Але й що він міг вдіяти? — Хиба зробити щось, що на него самого кинуло би підозрінє, а відтак втїкати? Та-ж ще сего рана видів він, як полїшуки уміють тропити. Впрочім ще й не була певна річ, чи мулят таки направду знає щось про остров, а без потреби виставляти ся на таку небезпечність, не було би хиба розуму. Аж ось послїдні слова фермера і гнїв доктора з сеї причини навели его на нову гадку. — Може би єму удало ся позискати доктора до помочи, коли-б він удавав, що також любить займати ся наукою, і длятого, надумавшись борзенько, відозвав ся до доктора, що розгнїваний бігав по хатї:

— Чуєте, доктор Менров, я би не дивував ся чоловікови, що знає о ліках та науцї хиба лиш тілько, що „індияньска фізика“ помагає в сей спосіб, а рициновий олїй в инший. — А що-ж нам стоїть на перешкодї робити так, як нам сподобає ся?

— Що нам на перешкодї? — відозвав ся доктор знеохочений і станув та глянув дорадникови в очи — що нам на перешкодї? — Хиба-ж ви не видїли, які у того чоловіка кулаки? Або-ж можна би що вдїяти силою против того?

— Нї, — відповів Сандер усьміхаючись — але хитростию.... коли взагалі можна там ужити правдивої хитрости, де має ся дїло з таким, як би сокирою притесаним розумом.

— Та як? — спитав доктор і подивив ся якось непевно зпід ока на зраненого.

— Він забороняє вам приложити руки, чи радше інструменти до жиючого — сказав Сандер.

— Ну, так....

— Отже видите, а як би той чоловік помер?

— Коли бо він не умирає — сказав доктор, як би єму жаль того було. — У тих мулятів житє то як у котів, і менї видить ся, що від розваленої голови ще анї один з них не помер. — То дуже завзяті люди, у них житє в жолудку.

— Ну, добре.... а що-ж вам на перешкодї і там взяти ся до того житя? — спитав Сандер та чекав, що доктор на то скаже.

— Що менї на перешкодї? До чого ви то кажете?

— Як то, до чого?... та же то річ дуже проста.... від чого-ж у вас суть фляшинки з отруями?

— Прецї не на то, щоби людий троїти, сер! — відповів доктор налякавшись.

Правда, що у доктора була велика пристрасть краяти людске тїло і нїби то — як то він казав — працювати для науки, о котрій мав ледви поверхове понятє, але лиш тогди, коли при такій его роботї стало ся якесь нещастє тїй жертві, що попалась єму в руки, уважав він то за оправданє. Дїйстного убийства був би він нїколи в сьвітї не допустив ся лиш длятого, щоби заспокоїти ту свою пристрасть, і тому здивований та наляканий видивив ся на молодого злочинця. А той зміркувавши зараз, що може трохи перехопив ся, завернув куди инде та сказав:

— Ви бо мене зле зрозуміли — я би єму дав не такої отруї, що від разу убиває, але такої, що не шкодить, лиш від котрої би він став як неживий, а тогди могли би ви не лиш забрати его з собою, бо фермери, що на тім не

власнім ґрунті християньскі социялісти, котрі вже зачинають заперечувати повагу епіскопату, хотять церков зробити услужною для їх власних цїлий і братають ся з расовим антисемітизмом. Польскі і другі автономісти можуть в державно-правнім нарваню Молодочехів, котре довело аж до заперечуваня почутя австрийскої єдности, добачити послїдні елементи державно-правного радикалїзму. Националів поборють нїмецкі национали, а тих знов антисеміти. Дізнає ся такого вражіня, як коли-б кожда консервативна партия стояла ще дрібку в звязи з власними радикалами, котра то звязь спиняє єї в борбі против них. А преці щадити їх значить робити певну шкоду своїм власним інтересам, своїм власним засадам і державі. Кожда ґрупа має за собою такий радикалїзм, на який собі заслужила — буде можна незадовго сказати, коли не настане хвиля опамятаня і замопізнаня. Треба отже добре відділити приятеля від неприятеля, а так само уважати приятеля щиро яко приятеля, а ворога яко ворога. Та мрака, яка окружає коалїцию на єї кінцях, та темнота, котра не дозваляє відріжнити приятеля від неприятеля, мусить щезнути, наколи коалїция має і поза парляментом розбудити повне зрозуміне і повне довіре. Передовсїм треба боронити коалїцию отверто і в повнім почутю єї конечности. Лиш таким способом може пізнане єї ваги розширити ся і на дальші круги.

Дальше доказує Fremdenblatt, що всї радикальні партиї, які би й не були, берuть свою силу із змагань национальних, віроісповідних і правно-державних, а хоч і як они ріжнять ся від себе, то все-таки лучать ся з собою у спільній акциї руйнованя. Они ще безсильні, але щоби й позістали безсильними та не потягнули за собою виборців, треба, щоби звязь всїх уміренних партий виступала до борби з противником в повній сьвідомости своїх змагань і задачі охороняючої законний розвій. Без того внутрішного скріпленя буде коалїция засуджена лиш на пасивну ролю. А як же схоче она перевести реформу виборчу, коли не буде сьвідома своєї цїли? Лиш вповнї сьвідома своєї місиї коалїция може надати клясам, що доси надармо домагають ся права виборчого полїтичну рівноправність а мимо того удержати ту консервативну запоруку, яку дає теперішна конституция посїдаючим клясам і народностям.

Перегляд політичний.

В четвер перед полуднем відбула ся в цїсарскій палатї рада міністрів під проводом Є. Величества Цїсаря, в котрій взяли участь всї міністри.

Підкомітет для реформи виборчої відбув оногди засїдане, на котрім були присутні пп. міністри а також президент кабінету кн. Віндішґрец. Наради комітету постановлено задержати в тайнї.

Звістний ворохобник і заговірник болгарский Бендерев оголосив письмо до Цанкова, в котрім взиває єго, щоби він залишив всї заходи в справі признаня кн. Фердинанда Росиєю, доки князь не дасть доказу, що він став ся Болгарином, а то докаже тогди, коли покличе до кабінету міністрів прихильних Росиї.

Бюро Гаваса доносить, що маршалок Мартінец Кампос має бути іменований ґубернатором на острові Куба.

Новинки.

Львів дня 11 марця 1895.

— В честь Шевченка. Львівскі народні товариства будуть обходити память 34-их роковин смерти Тараса Шевченка в понедїлок дня 25 марця великим концертом „Львівского Бояна“, в котрім возьмуть участь артисти: С. Крушельницка і Ал. Мишуга, а крім того відограє войскова музика на тім концертї увертуру Трутовского з опери „Богдан Хмельницкий.“ Комітет рішив устроїти се сьвято аж 25 марця з огляду на публику з провінциї, бо в сїм дни припадає лат. сьвято Благовіщеня і скорше можна увільнити ся від службових обовязків. — Близшу програму подамо на другий тиждень. — Білети можна замовляти у п. Володим. Шухевича у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — На підставі вісти одної ґазети подали ми, що товариство Руских женщин в Станїславові не сьвяткує памяти Шевченка. Тимчасом із Станїславова пишуть, що се товариство устроює нинї концерт в честь Шевченка, та що філїя Просьвіти не ухвалювала устроювати спільного вечерка з Бесїдою. — І в Станїславові і у Львові з нагоди концертів в честь Шевченка виявили ся деякі непорозуміня, котрі під таку хвилю неповинні являти ся.

— Виділ „Клюбу Русинок“ у Львові повідомлює вп. Родимців, що часть оставших з часу вистави нерозпроданих праць нашого жіноцтва, призначених на памятник Т. Шевченка, переслав до товариства женщин в Станїславові, а часть до такого-ж товариства в Коломиї. Вп. Родимцї зволять при нагодї свого побуту в однім з тих міст зголошувати ся до п-ї Кокорудзової (в Станїславові) взглядно до п-ї Кобриньскої (в Коломиї), котрі іменем своїх товариств зволили ласкаво заняти ся розпродажею оставших річий, а тим самим прийшли з великою помочию „Клюбови Русинок.“ — Решту жіночих праць присланих на цїли памятника Т. Шевченка, сподїває ся „Клюб“ розпродати на томболи, яку устроює у Львові по вечерницях Шевченка дня 25 марта. Близші вісти про се подасть виділ слїдуючого тиждня. — За виділ: *Г. Шухевичева.*

— Читальня Просьвіти в Борщеві помянула дня 23 лютого величавим богослуженем пок. Омеляна Огоновского. Службу Божу правив о. декан Гулла при сьпіві місцевого хору, а до парастасу стануло 12 сьвящеників. Парох з Циган о. Ом. Глїбовицкий мав прекрасну бесїду про покійника. Інтелїґенциї, міщан і селян була повна церква, а братчики церковні не жалували сьвітла на сї поминки, що так гарно сьвідчать о читальни і тих, що читальнею занимають ся. — По богослуженю відбув ся загальний збір борщівскої читальнї „Просьвіти“, котра від трох лїт була заспала. По вступнім слові п. Василя Дроздовского, начальника громади і бувшого голови товариства, вибрано провідником збору о. Ом. Глїбовицкого. По полагодженю порядку дневного вибрано до нового виділу пп. дра Дорундяка адвоката краєвого, Івана Шиманьского, і пять міщан Омеляна Медвецкого, Василя Дроздовского, Михайла Зеленьского. Івана Крочака і Осипа Свидзиньского. Опісля збір ухвалив і припоручив новому виділови: Перемінити читальню „Просьвіти“ в Борщеві на філїю „Просьвіти“; віднести ся до „Народної Торговлї“ з прошенем о заснованє філїї торговельної в Борщеві, евентуально старати ся о заложене нової повітової торговлї в Борщеві в сполученю зі складом для крамниць сїльских; заложити на основі статутів „Просьвіти“ касу для міщан-членів товариства з убожшої верстви; старати ся о будову власного дому, до котрого почин уже даний; вкінци рі-

---

розуміють ся, думали би, що він вже помер, але ще й могли би-сте его вилїчити, а то була би побіда вашої штуки.

— Гм.... хиба так.... то ви так то думаєте?... ну, то може могло би бути. Тогди можна би на примір....

В сїй хвили надійшов Кук і перервав розмову. Він ніс у великій бляшанцї якийсь холодячий напиток, котрий зробила сама Мрс. Ляйвльова, і не зважаючи на нїкого пустив ся до недужого.

— Дане — спитав він — Дане.... чи тобі може трохи лекше?

— Ой лекше! — відозвав ся бідачиско по хвили і отворив очи та вимовив кілька слів подяки, коли Кук дав єму напити ся з бляшанки. — Маса Кук.... ви добрі.... сказав він відтак і зітхнув глубоко.... ви дуже добрі.... але.... скажіть отсим обом чоловікам, нехай собі вийдуть.... я вам.... скажу щось дуже важного.

— Отсї оба панове, Дане?... та нехай собі будуть, сказав Кук на то.... хиба то яка тайна, що мене дотикає?

— Нї — відповів Дан стогнаючи, а по нїм було видко, як тяжко приходилось єму говорити — нї.... не лиш вас самих.... она дотикає всїх в Арканзасї.... богато злих букрів.... але я лиш вам самим скажу.

Кук попросив тогди обох мужчин, щоби вийшли на хвильку з комнати. Сандер, розуміє ся, шукав всїляких способів, щоби вимовити ся і лишити ся в хатї; але що мулят не хотів віяк инакше говорити, то Кук настав на то і він мусїв наконець вийти.

Кук і Дан мали опісля довгу розмову. підчас котрої замкнено двері навіть на засув, щоби їм нїхто не перешкодив.

Аж коли Дан від довгої розмови утомив ся і омлїв, чи попав на хвильку в якусь безпритомність, закликав молодий фермер обі жінки і ті підняли ся обмити та обвязати мулятови рани, при чім і доктор їм помагав. Кук тимчасом розмавляв з тим ніби то Мр. Говесом о тім, що як-раз довідав ся від мулята.

Мулят, бачите, хоч знав дуже добре, що єсть якийсь остров, бо Аткінс вислав туди вже богато коний, а раз навіть єго самого післав аж над саму ріку, то все-таки не міг докладно сказати, де саме той остров, ба, навіть не знав, чи то зараз повисше Гелени, чи трохи дальше понизше — але все-таки здогадував ся, що то десь недалеко від сего міста. То лиш на певно сказав, що жителї того острова допустили ся страшних злочинів, а Кук чекав ще лиш, коли вернуть єго свояки, щоби сейчас поробити рішучі кроки. Треба було не лиш збурити цїлу нору злодійску, але також заскочити несподївано самих злочинців та половити їх і віддати в руки караючої справедливости. Він чув вже давнїйше, що Сандер знає досить добре ріку Місісіпі, та хотів тепер почути від него, що він скаже, в який би то спосіб можна найлїпше дібрати ся до тої ватаги, а не допустити, щоби она розбігла ся.

Сандер призадумавшись споглядав довго наперід себе — стало ся то, чого він найбільше побоював ся, — житє всїх їх було загрожене, нора їх була вже зраджена, а він сам тут безсильний, бо анї не міг зрадника укарати, анї не знав нїякої ради, яким би способом відвернути сей тяжкий удар. В першім перестраху, заким ще міг уложити собі якийсь плян, старав ся представити цїлу справу яко просто не заслугуючу на віру і неймовірну та казав, що мулят, видко, все то видумав лиш длятого, щоби забезпечити свою власну шкіру і урагувати своє житє. Але Кук не хотів того й слухати, і аж коли Сандер зміркував, що не намовить єго, щоби він тому не вірив, що єму наговорив мулят, постановив взяти ся до иншого, вже послїдного пляну.

Кук був тепер ще лиш однїсеньким чоловіком, котрий знав тайну, а коли-б так був з ним сам один в лїсї, то хто знає, чи не був би позбавив єго житя. Але тут для єго власної особи була велика небезпечність, а впрочім було єму досить того, щоби відкрите острова проволїчи ще лиш на два днї. Аж до тої пори мав він досить часу, щоби остеречи своїх приятелів; добичу можна було тогди скоренько розділити поміж себе і всї могли винести ся в безпечні сторони, заким би ще потяжкі полїцушки могли були против них виступити.

— Добре, сер — відозвав ся він по довгій надумі до фермера — коли вже дїйстно вірите, що той злодюга правду сказав, і хочете ту ватагу, о котрій говорите, розбити, то не думайте, що то буде забавка, бо такі опришки, коли они суть направду, будуть завзято боронити ся. Скоро не нападете на них з відповідною до того силою, то дасте їм лиш осторогу, а пізнїйше знайдете нору порожну, бо на то знаю я Місісіпі і єго береги занадто добре — а ви може також — щоби вас о тім впевнити, що о якійсь погони за ними вздовж ріки нема що думати. Отже коли хочете, щоби з того, що задумуєте зробити, був якийсь успіх, то обговоріть сю справу нинї вечером з своїми свояками, дайте завтра рано знати сусїдам та приїдьте завтра вечером або в недїлю рано до Гелени. Я в сїй хвили вертаю до Гелени, дам

шено, щоби товариство устроїло дня 24 марта вечерок в память Тараса Шевченка силами по змозї самими міщаньскими і селяньскими та щоби в тім вечерку взяли участь чинну селяни з цїлого повіта полїтичного. Збір закінчив ся многолїтями в честь Є. Вел. Цїсаря, провідника і численно прибувших гостий, репрезентантів сусїдних читалень і крамниць.

— **Оповіщенє.** Дня 25 л. марта 1895 о годинї 3. по полудни відбудуть ся в Коломиї в сали засїдань Ради громадскої звичайні загальні збори „Гуцульскої Спілки промислової в Коломиї, товариства зареєстрованого з ограниченою порукою“ зі слїдуючим порядком дневним: 1. Справозданє Ради управляючої. 2. Білянс за II. піврік 1894 і замкненє рахунків. 3. Внесенє комітету контрольного що до абсолюториї. 4. Вибір членів Ради управляючої на 5 лїт. 5. Вибір комітету контрольного. 6. Внесеня членів. Підписана Рада управляюча запрашає сим Всч. членів до участи в загальних зборах з тою увагою, що яко леґітимация служить книжочка членьска з вплаченим що найменше одним повним удїлом. На случай, коли би на ті загальні збори не явило ся §-ом 50. статутів вимагане число членів, то Рада управляюча запрашає Всч. Членів на другі загальні збори сегож товариства, котрі відбудуть ся дня 25 л. марта 1895 о годинї 4-тій по полудни в тім самім місци і з тим самим порядком дневним, при чім зауважує ся, що після §. 52. статута рішеня тих других загальних зборів будуть правосильні, хотяй би статутом приписане число членів не явило ся. Коломия дня 8 марта 1895. *О. Николай Лепкий*, предсїдатель. *Др. Северин Данилович*, член Ради управляючої.

— **Справа заложеня женьскої ґімназиї в нашім краю.** Сю справу порушено два рази в Соймі; тому Видїл краєвий спитав краєву Раду шкільну о єї гадку. На то Рада шкільна відповіла, що справа піднесеня осьвіти женьскої молодїжи в нашім краю заслугує без сумніву на пильну увагу і тому она (Рада шк.) думає над відповідними до того способами. На приклад дбає дуже про видїлові школи женьскі, котрі знаменито розвивають ся, і про злучені з ними доповняючі курси, котрі що раз лучше орґанїзують ся. Рада шкільна має намір заложити висші школи видїлові для женщин. Ті школи будуть їм давати ширшу осьвіту, але не будуть сягати поза границї, визначені женщинї доси нашими суспільними і законодатними відносинами. Кр. Рада шкільна не може тепер промавляти за закладанєм женьских ґімназий клясичних. Доки не управильнена справа допущеня женщин до унїверситетских наук і не означене управненє, котре давало би своїм учeницям женьску ґімназию, доти годї підпирати закладанє шкіл, що будили би в молодих женщинах аспірациї наукові, а всеж-таки не давали би їм нагоди, справдї приготовити ся до учених фахів. Також треба замітити, що й тепер для женщин не зовсїм замкнена дорога до зисканя ґімназияльної осьвіти, бо після обовязуючих приписів можуть женщини записувати ся в ґімназиї яко привaтистки і складати піврічні іспити приватні і іспит зрілости В послїдних часах користало з того справдї кілька женщин. Впрочім одинока ґімназия женьска в Австриї, заложена у Відни приватним товариством для більшої осьвіти женщин — то ще институция недавна; має тепер тілько три кляси, отже годї було ще зміркувати, чи плян науковий для женщин відповідний, так само чи доволї часу призначено на студиї та чи успіхи будуть добрі.

— **Львівскі новини.** Різник Квециньский, що мешкає при улици Кохановского, має 20-лїтного сина Людвика, котрий волить бути злодїєм, як різником. Батько старав ся єго відтягнути від злого товариства і не пускав єго з дому. Такий безнастанний довір доводив Людвика до великої злости, він сварив ся з батьком і грозив, що убє єго. Сими днями батько сховав єму чоботи, щоби не пішов до міста; син розлютив ся і вранив батька в лївий бік. Рана не тяжка, але за ню буде син покутовати в арештї, де єго завели. — Другого подібного синка мав тутешнїй кондуктор почтовий Слизяк. Синок Людвик, котрий має вже 20 лїт, не міг собі вчера найти чистого ковнїрця і зі злости збив матїр та поломив меблї. Коли батько біг на поміч жінцї, син грозив, що вбє єго. А що він так уже нераз робив, батько поступив собі дуже мудро, віддавши сина на переховок полициї. — На улици Городецкій стала ся страшна пригода. Якась молода, пристойна і огрядно одягнена дївчина посперечала ся з мужчиною, почім вбігла до дому під числом 14 і випила фляшку карболю. Один перехожий, що бачив се, закликав зараз стацию ратункову на поміч. Нїхто з комірників дому не хотів помочи нещасній, аж одна пані на другім поверсї показала ся милосерднїйшою. Лїкарі порятували дївчину так, що чей не помре. Що було між нею, а мужчиною, не знати; мабуть якась любовна історія.

— **Нещасні пригоди на Буковинї.** Дня 28. лютого с. р. померла в Кулївцях, кіцманецкого повіта 15-лїтна Фрозина Роґожиньска від чаду.— Осьмилїтний Маркіян Косиньский з Кучурова великого дістав ся через неосторожність одною ногою під колесо млиньске, котре відорвало єму всї пальці. — Візник Іван Рус з Букшої, повіту кімполюнґского, переїздив зелїзничу рампу в хвили, коли над'їхав поїзд особовий, при чім віз єго переважив ся і єго тяжко скалїчив. — 60-лїтний зарібник Іван Петру в Чернівцях упав з стриху в хороми і забив ся на місци.

— **Дрібні вісти.** Циґара „Куба“ по 6 кр. не будуть уже виробляти ся і продавати ся. — На прятанє снїгу видав віденьский маґістрат дотепер півтора міліона зр., а ще видасть з пів міліона, бо снїг знов упав. Добре то, що ті гроші пішли в руки бідних. — Сими днями заключено між представителями фірми Шукерт і С-ка а представителями черновецкої громади контракт, що до заведеня електричного осьвітленя міста і будови електричного трамваю. — В Чернівцях помер професор тамошної семинариї Ант. Кольман в 44 році житя.

Телеґрами.

Відень 11 марця. Збори 2000 членів сполучених спілок промислових і товариств купецких ухвалили резолюцию до правительства, щоби похатну торговлю у всїй формі знести.

Будапешт 11 марця. Стан води у всїх ріках на Угорщинї єсть користний; вода на Дунаю опадає, так само і у всїх притоках Дунаю.

Букарешт 11 марця. Стан здоровля кн. Кароля поправив ся; лїкарі кажуть, що небезпечність вже минула.

Атини 11 марця. Російский посол поїхав звідси на Корфу, де завтра приїде російский наслїдник престола вел. кн. Юрай, котрий відтак поїде звідси просто до Альжіру.

Тїшин 11 марця. Кс. Стояловского засуджено за нарушенє спокою, публичного порядку і оскорби чести на 4 місяцї вязницї.

Софія 11 марця. Всї тутешні друкарі застановили роботу.

Петербург 11 марця. Урядова ґазета оголосила іменованє кн. Лабанова міністром для справ заграничних.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·16	1·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	8·20	10·16	11·11		—
Підвол. Підзам	6·58	8·32	10·40	11·3		—
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия			10·26	7·21	3·41	7·46
Белзця	—		9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского; він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

Надіслане.

За редакцию відповідає Адам Краховецкий

о тім знати сквайрови, а відтак поїду до Сінквіль, щоби там вібрати також всїх людий, які лиш дадуть ся. Найпізнїйше в недїлю по полудни буду знов в Гелені, а тоди будемо мусїли ще того самого вечера напасти на ватагу, бо годї буде більше часу тратити.

Молодий фермер, котрий прецї не міг підозрівати Сандера, дав ся тим переконати. Він то й сам знав, що годї буде скорше призбирати відповідних сил до того. Обіцяв ся отже найдальше в недїлю рано прибути зі всїма добре узброєними сусїдами до Гелени, а Сандер, котрому тепер очевидно мусїло о то ходити, щоби як найскорше повідомив своїх приятелів о грозячій їм небезпечности, сказав, що не буде тратити анї хвильки часу, щоби поробити також і в Сінквіль відповідні приготовленя ще перед назначеним до походу часом. Він вивів чим скорше свого коня, котрого сам собі осїдлав і зазубелав, сїв на него та попустивши єму поводи, пігнав шаленим ґальопом гостинцем до Гелени.

18.

Від'їзд. — Спротива Мрс. Брайдельфордової. — Стріча.

Еджвортів керманич підганяв в пятницю цїлий ранок та грозив тучами і мракою. Але Еджворт, котрий не видїв в хмарах нїчого, що заповідало би тучі, а страшенних мрак на полудневім Місісіпі ще зовсїм не знав, отже й не боял ся, стрітив якогось приятеля, давного сусїда з Індиани, і зайшов з ним до Смартового готелю та перебалакав там з ним якусь годинку. Смарт сам був також при тім; сидів підоймивши одно колїно високо в гору і обнявши єго обіруч та слухав, як оба старі чоловіки розповідали собі згадки з давних часів, які они пережили не лиш на польованю і в лїсї, але також і в лютім війнї з Індиянами, в борбах на преріях та серед нічних нападів тої темної раси.

Аж ось увійшов Блякфут до комнати і домагав ся, щоби конче зараз їхати. — Він казав, що єму треба завтра досьвіта висилати товари та мусить конче на то наставати, щоби зараз їхати, аби ті товари ще до вехід сонця були вже на місци.

Чоловік з Індияни потакував єму, бо казав, що годї вже хоч би лиш хвильку часу тратити, коли ще в тім часї хотять станути у Вікториї. Керманич Біль, що увійшов в кілька мінут по Блякфутї і як би нїкого не знав, приступив до шинкового стола, спитав тепер Еджворта, чи він хоче ще сегодня їхати, бо коли нї, він пішов би ще на чверть годинки за місто, де нїби то мешкає єго якийсь давний знакомий.

— Годї головіче! — вмішав ся тут Блякфут — то не може бути. — Ви мали на то цїлу ніч часу. — Або будемо зараз їхати, або держіть собі цїлий свій набір, бо менї вже не буде єго потреба.

— Ну, про мене — відворкнув керманич і випив одним духом свою чарку, а відтак насунув зухвало капелюх на чоло і нїби загніваний виніс ся з хати.

(Дальше буде)

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.